Sygn. akt IV Pa 53/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2012r.

Sąd Okręgowy – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie

w składzie:

Przewodniczący:	**SSO Alicja Walentynowicz (spr.)**
Sędziowie:	**SSO Henryk Lis**
	SSO Halina Jabłońska
Protokolant:	Marcin Wiśniewski

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2012r. w Koszalinie

apelacji **Zakładu Karnego w**
od wyroku Sądu Rejonowego – Wydziału Pracy w Białogardzie
z dnia 19 marca 2012r., o sygn. akt IV P 328/11

z powództwa:

przeciwko: **Zakładowi Karnemu w**

o zapłatę

I. **uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 3;**
II. **oddala apelację w pozostałej części;**
III. **zasądza od pozwanego Zakładu Karnego w na rzecz powoda kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

SSO H. Jabłońska SSO A. Walentynowicz SSO H. Lis

NA ORYGINALE
WŁAŚCIWE PODPISY

SĄD OKRĘGOWY W KOSZALINIE

Za zgodność z oryginałem
stwierdzam
Sekretarz Sądowy
M. Wiśniewski
Marcin Wiśniewski

Sygn. akt IV Pa 53/12

Uzasadnienie

Powód domagał się od pozwanego Zakładu Karnego w zapłaty kwoty 1.261,20 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 56,00 zł od dnia 12 października 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 104,00 zł od dnia 8 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.101,20 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany Zakład Karny w wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2012 r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Białogardzie:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.261,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami:
   - od kwoty 56,00 zł od dnia 12.10.2010 roku do dnia zapłaty;
   - od kwoty 104,00 zł od dnia 08.11.2010 roku do dnia zapłaty;
   - od kwoty 1.101,20 zł od dnia 28.11.2011 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 380,59 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Białogardzie) kwotę 63,00 zł tytułem kosztów sądowych;
4. nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy w Białogardzie ustalił i zważył, co następuje:

Powód z dniem został przyjęty do Służby Więziennej w Zakładzie Karnym w

Powód zamieszkuje w . Do miejsca pełnienia służby dojeżdża prywatnym samochodem.

Służby powoda odbywają się w godzinach od 7:00 do 19:00 i od 19:00 do 7:00.

Między a brak jest połączenia kolejowego, natomiast godziny odjazdów autobusów PKS uniemożliwiają dojazd do pracy na godzinę rozpoczęcia służby.

W okresie od 13 sierpnia 2010 r. do końca września 2011 r. powód odbył 153 służby.

Powód zwracał się do pracodawcy w wnioskami o zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem jednakże pracodawca odmówił wypłaty świadczenia.

Ceny biletów miesięcznych pracowniczych na trasie w okresie od 01.08.2010 r. do 31.12.2010 r. wynosiły 145,00 zł, a w okresie od 01.01.2011 r. do 31.10.2011 r. - 155,00 zł.

Cena biletu jednorazowego z tytułu przejazdu pociągiem klasy 2 Regio na odległości 11-15 km w 2010 r. wynosiła 4,00 zł, a w 2011 r. - 4,20 zł. (

dowód: tabela opłat jednorazowych - k. 24-24v.) Odległość między to około 17 km.

Centralny Zarząd Służby Więziennej wykupił dla funkcjonariuszy Służby Więziennej uprawnienia do przejazdów w kolejowej komunikacji krajowej z ulgą 50 % od sierpnia 2010 r. do końca 2011 r..

Sąd I instancji uznał roszczenie powoda za uzasadnione.

Rozpoznając przedmiotową sprawę sąd rejonowy w pierwszym rzędzie odniósł się do zarzutu błędnego określenia przez powoda strony pozwanej.

W pozwie strona pozwana została określona jako Skarb Państwa Zakład Karny w

Zgodnie z art. 3 k.p. pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Tym samym należy stwierdzić, iż zdolność sądową i procesową ma także pracodawca, chociażby nie posiadał osobowości prawnej (art. 460 § 1 k.p.c; art. 3 k.p.). Za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba (art. 31 § 1 k.p.). Kwestię zdolności prawnej państwowych jednostek organizacyjnych jednoznacznie rozstrzygnął Sąd Najwyższy, który zarówno w postanowieniu z dnia 15 grudnia 2009 r. (II PZ 23/2009), jak i we wcześniejszym postanowieniu z dnia z 12 marca 1976 r. (I PZ 1/76, OSNCP 1976 r. Nr 10, poz. 229) orzekł, iż w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy stroną procesową nie jest Skarb Państwa, lecz państwowa jednostka organizacyjna, będąca zakładem pracy w rozumieniu art. 3 k.p., reprezentowana przez jej kierownika lub innego pracownika upoważnionego do działania w określonym zakresie w imieniu zakładu pracy. Państwowa jednostka organizacyjna która jest pracodawcą (art. 3 k.p., a nie Skarb Państwa), podejmuje czynności procesowe na podstawie art. 67 § 1 k.p.c, a nie na podstawie art. 67 § 2 k.p.c.

Ponieważ strona powodowa określiła pozwanego jako „Skarb Państwa - Zakład Karny w ", Sąd mając na uwadze powyższe rozważania, dokonał jedynie modyfikacji nazwy strony pozwanej na „Zakład Karny w '.

Zgodnie z art. 183 ust. 1 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. 2010, Nr 79, poz. 523) funkcjonariuszowi, który zajmuje lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, przysługuje zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusami.

Z powyższego jednoznacznie wynika, iż prawo do zwrotu kosztów przejazdu przysługuje jedynie tym funkcjonariuszom, którzy zamieszkują w miejscowości pobliskiej pełnienia służby.

Co należy rozumieć przez zwrot „miejscowość pobliska" precyzuje art. 170 ust. 4 cyt. ustawy, który wskazuje, iż za miejscowość pobliską uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższej miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższej miejsca zamieszkania. Do czasu tego nie wlicza się dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz dojeżdża, oraz miejscowości, w której

wykonuje obowiązki służbowe.

Powód zamieszkuje w , skąd dojeżdża do miejsca pełnienia służby w Zakładzie Karnym w Odległość między a to około 17 km. Z rozkładu jazdy autobusów PKS wynika, iż przejazd między tymi miejscowościami trwa około 25 minut.

Tym samym należy stwierdzić, iż powód spełnia przesłankę zamieszkiwania w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby.

Rozpoznając przedmiotową sprawę sąd pracy tylko częściowo podzielił argumentację strony pozwanej, iż wykupienie przez pracodawcę uprawnienia do ulgowych przejazdów w komunikacji kolejowej pozbawia funkcjonariuszy prawa do zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem. Niewątpliwie sytuacja taka występuje, gdy funkcjonariusz z własnej woli nie korzysta z możliwości przejazdu zagwarantowanym tańszym środkiem lokomocji i wybiera podróż własnym środkiem transportu.

Zdaniem sądu I instancji odmiennie jednak wygląda sytuacja, gdy pracodawca wprawdzie wykupuje ulgowe przejazdy koleją, ale funkcjonariusz nie może z nich korzystać, ponieważ faktycznie takich połączeń między jego miejscem zamieszkania a miejscem wykonywania służby nie ma.

Pozbawianie pracownika w takim przypadku zwrotu kosztów dojazdu stanowi, zdaniem sądu rejonowego, niedozwolone różnicowanie pracowników ze względu na miejsce zamieszkania. W ocenie sądu rejonowego, przy stanie faktycznym, jak w przedmiotowej sprawie, nieskorzystanie przez funkcjonariusza z ulgowych przejazdów koleją nie jest kwestią jego wyboru, lecz jest to okoliczność od niego niezależna, na którą nie ma żadnego wpływu, z uwagi na całkowity brak połączenia kolejowego między a .

Sąd I instancji nie zgadza się ze stanowiskiem strony pozwanej, iż art. 183 ust. 6 ustawy o Służbie Więziennej wprowadza zasadę wyłączającą zwrot kosztów dojazdu bez względu, czy ulga została wykupiona na przejazd koleją lub autobusem.

Przede wszystkim należy wskazać, iż usytuowanie powyższej normy wskazuje, iż nie jest ona zasadą, lecz wyjątkiem od zasady wyrażonej w art. 183 ust. 1 cyt. ustawy, która gwarantuje funkcjonariuszowi prawo do zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem.

Zgodnie z art. 183 ust. 6 cyt. ustawy zwrot kosztów, o których mowa w ust. 1, 3 i 5, nie przysługuje za rok kalendarzowy, w którym wykupiono uprawnienia do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, w wysokości co najmniej 50 %.

Wykładni powyższej normy należy dokonywać w powiązaniu z regulacją zawartą w ust. 1 art. 183 cyt. ustawy, która jak zostało to już wcześniej wskazane wprowadza ogólną zasadę zwrotu kosztów przejazdu dla funkcjonariusza Służby Więziennej.

Mając na uwadze wcześniejsze rozważania sąd I instancji rozpoznający sprawę doszedł do wniosku, iż art. 183 ust. 6 cyt. ustawy może być interpretowany tylko w ten sposób, że zwrot kosztów dojazdu, o których mowa w ust. 1, 3 i 5, nie przysługuje tym funkcjonariuszom, którym została zapewniona możliwość skorzystania z ulgowych przejazdów środkami transportu publicznego.

W ocenie sądu rejonowego inny sposób rozumienia treści art. 183 cyt. ustawy powodowałby, iż norma gwarancyjna z art. 183 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej stawałaby się fikcją, bowiem wykupienie przez pracodawcę ulgowych przejazdów u przewoźnika wykonującego usługi np. w Polsce Centralnej pozbawiałby prawa do zwrotu kosztów wszystkich pozostałych funkcjonariuszy wykonujących służbę w innych częściach kraju. Przyjęcie takiego stanowiska byłoby sprzeczne z celem i istotą uregulowania zawartego w art. 183 ust. 1, który wprowadza ogólną zasadę, przy spełnieniu przesłanek w nim wymienionych, nabycia przez funkcjonariusza prawa do zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem.

Z tych też względów Sąd I instancji uznał roszczenie powoda za uzasadnione.

W tym miejscu należy wskazać, iż na zasadność roszczenia powoda nie ma wpływu fakt, iż z dniem 01 stycznia 2012 r. weszła w życie ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. 2011, nr 291, poz. 1707), która to zmieniła ustawę o Służbie Więziennej poprzez uchylenie art. 183 ustawy oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 lipca 2010 r. w sprawie trybu oraz terminów zwrotu funkcjonariuszowi Służby Więziennej kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem, wzorów wymaganych dokumentów, oraz sposobu udokumentowania poniesionych kosztów (Dz. U. 2010, nr 147, poz. 987). Roszczenia powoda dotyczą lat 2010 i 2011 r., kiedy to obowiązywał art. 183 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej gwarantujący funkcjonariuszom którzy zajmowali lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusami.

Ustalając wartość należnego powodowi świadczenia Sąd uwzględnił fakt odbycia przez powoda w okresie objętym przedmiotem sporu, 153 służb oraz obowiązujące w tym czasie ceny biletów na trasie

Mając powyższe na uwadze sąd rejonowy doszedł do wniosku, iż łącznie za okres od 13 sierpnia 2010 r. do września 2011 r. powodowi należy się kwota 1.261,20 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku. Ustawowe odsetki zostały zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, przy uwzględnieniu treści § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 lipca 2010 r. w sprawie trybu oraz terminów zwrotu funkcjonariuszowi Służby Więziennej kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem, wzorów wymaganych dokumentów, a także sposobu dokumentowania poniesionych kosztów, w brzmieniu sprzed 01.01.2012 r., zgodnie z którym zwrotu kosztów dojazdu dokonuje się w terminie do 30 dni od dnia złożenia prawidłowo wypełnionego wniosku wraz z dokumentami potwierdzającymi poniesienie kosztów dojazdu.

Z uwagi na wynik procesu sąd I instancji obciążył stronę pozwaną opłatą sądową w kwocie 63 zł.

Zgodnie z art.477^2 § 1 k.p.c. sąd rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Wyrok sądu rejonowego zaskarżyła strona pozwana zarzucając:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 14 ust. 1 w zw. z art. 41 ustawy z 22 grudnia 2011 roku o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. 2011 nr 291, poz. 1707), w sposób mający wpływ na wynik sprawy, poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie, a to poprzez uznanie, iż mimo braku podstawy materialno prawnej roszczenie powoda jest zasadne,
2. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 183 ust. 1, 3 i 6 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z dnia 12 maja 2010 r. nr 79, poz. 523), w sposób mający wpływ na wynik sprawy, poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie,
3. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie, a to poprzez nakazanie ściągnięcie od pozwanego Zakładu Karnego w na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w Białogardzie), kwotę 63,00 zł tytułem kosztów sądowych,
4. naruszenie przepisu postępowania cywilnego tj. art. 98 § 3 k.p.c, poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie, a to poprzez przyznanie stronie powodowej reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika oprócz kosztów zastępstwa według norm przypisanych, kosztów przejazdu samochodem osobowym pełnomocnika powoda,
5. naruszenie przepisu postępowania cywilnego tj. 328 § 2 k.p.c, poprzez jego niezastosowanie, a to poprzez nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, w tym nie przytoczenie przepisów prawa dotyczącego pkt. 2 sentencji wyroku,
6. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 3 kodeksu pracy w zw. z art. 460 k.p.c, poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie, w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, a to poprzez zmianę nazwy strony pozwanej.

Wskazując na powyższe zarzuty wnosiła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów postępowania apelacyjnego i kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przypisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy w Koszalinie po przeprowadzeniu postępowania apelacyjnego zaważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy ferując wyrok w niniejszej sprawie oparł się na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, który w zasadzie nie był kwestionowany przez strony i dokonał właściwej subsumpcji przepisów prawa.

Również wykładania art. 183 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej przedstawiona w wyczerpującym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zasługuje na całkowitą aprobatę.

Nie ulega wątpliwości, że wyżej wymieniony przepis ma zastosowanie do oceny roszczeń powoda za okres objęty pozwem. Norma ta obowiązywała do 31 grudnia 2011 r. i dlatego jej zastosowanie w niniejszej sprawie nie może budzić żadnych wątpliwości.

Wywody apelacji poddające w wątpliwość stosowanie tego przepisu w niniejszej sprawie są całkowicie chybione. Apelujący w uzasadnieniu apelacji popada w sprzeczności i gołosłowną polemikę, co sprawia, iż odniesienie się do tych „argumentów" jest bezcelowe.

Fakt uchybienia art. 183 ustawy o Służbie Więziennej od 1 stycznia 2012 r. (ustawa z 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw) nie wpływa na ocenę roszczeń powoda za 2010 r. i 2011 r., kiedy to przepis ten obowiązywał.

Sąd okręgowy w całości podziela wywody i argumenty sądu I instancji uznając je za prawidłowe i wyczerpujące.

W świetle wskazań zawartych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli sąd odwoławczy uzna trafność ustaleń faktycznych i słuszność oceny dowodów dokonanych przez sąd rejonowy, to nie ma obowiązku procesowego przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu swojego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, lecz może ograniczyć się do stwierdzenia, że podziela ocenę sądu I instancji, ewentualnie szerzej motywując tylko te ustalenia, które były kwestionowane w apelacji (orz. SN z 4 grudnia 1998r., III CKN 46/98, nie publ.).

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej dotyczącego naruszenia art. 98 § 3 kpc należy stwierdzić, iż nie jest trafny. Już z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, iż stronie reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika należy się zwrot niezbędnych kosztów procesu, do których zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach, wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe, koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

Pełnomocnik strony powodowej przedłożył stosowny spis kosztów (k.54), na który składała się kwota 180 zł - wynagrodzenie radcy prawnego według stawki minimalnej oraz koszty dojazdu do sądu na dwie rozprawy – 200,59 zł. Zasądzenie sumy tych kosztów przez sąd było uzasadnione, tym bardziej, że nie było kwestionowane przez pełnomocnika strony pozwanej.

Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez tzw. pełnomocnika profesjonalnego zalicza się m.in. wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Wydatkiem jest również podróż pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawie. Nie znajduje obecnie uzasadnienia twierdzenie, że podróż ta powinna odbywać się przy wykorzystaniu najtańszego środka transportu (post SN z 20.IV.2011r., I CZ 22/11).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez wykwalifikowanego pełnomocnika (adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego) zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata.

Wysokość wynagrodzenie określa umowa pełnomocnika z klientem. Sąd, orzekając o kosztach procesu, powinien uwzględnić postanowienia tej umowy i zasądzić koszty rzeczywiście poniesione, ujęte w spisie. Wyjątkowo jednak, uwzględniając przesłanki wskazane w art. 109 § 2, może skorygować wysokość wynagrodzenia ustalonego w umowie.

Uwzględnienie w rozliczeniu kosztów procesu wynagrodzenia i wydatków adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego wymaga przedstawienia przez stronę - przed zamknięciem rozprawy poprzedzającej wydanie orzeczenia - spisu kosztów (bez konieczności ich udokumentowania) albo zgłoszenia wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych (zob. uwagi do art. 109 § 1; por. też postanowienie SN z dnia 27 listopada 2002 r., III CZP 13/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 6, z glosą A. Nowaka, M.Praw. 2004, nr 24, s. 1150).

Zasadnie zaś podniósł pozwany naruszenie art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Z artykułu tego wynika, iż Skarb Państwa nie ma obowiązku uiszczania opłat. Zwolnienie od opłat dotyczy wyłącznie tej części kosztów sądowych, które są opłatami sądowymi.

Innymi słowy, niedopuszczalne jest zasądzenie od występującego w charakterze strony pozwanej Skarbu Państwa opłat sądowych, od których strona powodowa była zwolniona, a obowiązek ich zwrotu obciąża stronę pozwaną.

W związku z tym obciążenie strony pozwanej – jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa opłatą w wysokości 63 zł było wadliwe.

Dlatego orzeczenie w punkcie 3 wyroku należało uchylić zgodnie z art. 397 § 1 kpc.

Doprecyzowanie nazwy jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa nie stanowiło uchybienia Sądu I instancji. W tym zakresie należy podzielić wyczerpujące stanowisko tego sądu zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. O naruszeniu art. 3 kp w związku z art. 460 § 1 kpc nie może tu być mowy.

W pozostałej części apelację, jako pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych, należało oddalić na podstawie ar. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach w punkcie III wyroku jest zgodne z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 § 1 oraz § 3 w związku z art. 108 kpc oraz § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).

SSO H. Lis SSO A. Walentynowicz SSO H. Jabłońska

NA ORYGINALE
WŁAŚCIWE PODPISY

Za zgodność z oryginałem
stwierdzam
Sekretarz Sądowy
M. Wiśniewski
Marcin Wiśniewski